

opusdei.org

3. Kaplanija svetega Petra Nolasca

Ustanovitelj Opus Dei — življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

3. Dec. 2017

↗ Nazaj na kazalo

Ideal, ki ga je Jožefmarija zasledoval pri svojih duhovniških dejavnostih, medtem ko je čakal na odločitev od zgoraj, je od njega terjal mnogo odrekanj. Slutnje o skritem klicu so se daljšale. Tisti fant, ki je tam v Logroñu v začetku leta 1918 naglo

odgovoril na božji poziv in ki je bil sedaj duhovnik, se je leta 1925 še naprej spraševal o svoji skrivnostni poklicanosti. To pričakovanje nečesa vzvišenega mu je pomagalo dvigniti se nad kruto dnevno stvarnost, katere neizogibna potreba je med drugim bil tudi vsakdanji kruh za vzdrževanje družine.

Če bi božja previdnost obrnila stvari na drugačen način, bi Jožefmarija, s pomočjo kardinala Soldevile ali katerega izmed sorodnikov, užival kak cerkveni beneficij ali pa kakšen drug dobro plačan položaj. Ampak čemu bi tarnal? Kardinal je umrl in videti je bilo, da so ga njegovi strici – kanoniki in nadarbeniki – zatajili. Kar zadeva dovoljenje za opravljanje cerkvene službe, mu ga je na dan njegovega posvečenja za šest mesecev podelil zaragoški vikar José Pellicer.^[1] Naslednje podaljšanje in obnovitev dovoljenja »za maševanje

in spovedovanje« mu je podelil msgr. Rigoberto Doménech.^[2]__

Novi prelat je bil v škofa posvečen leta 1916 in je nato osem let vršil pastirsko službo na Mallorci. Kmalu po prevzemu zaragoškega sedeža leta 1926 se je lotil reforme semenišča in prenovitve funkcij škofijske kurije. Tudi imenovanja na cerkvene položaje so bila podvržena preobratom v človeški zgodovini. Morda je bila priložnost teh odstranitvev povod, da je neki izkušeni klerik s skrajno poštenim namenom Jožefmarija podučil, naj se izogiba kakršnemukoli pretiravanju pri delu, zlasti pa pisanju o temah, ki bi mu lahko škodovale zaradi trčenja ob mnenje drugih, kajti v tem primeru bi mu bilo zelo težko stopiti korak nazaj.^[3]__

Vrvež, v katerega ga je potisnilo življenje, je Jožefmariju kasneje dal spoznati, koliko resnice je vseboval

omenjeni nasvet. Videti je namreč, da kdor dela za prenovitev družbe, prej ali slej sproži sovražstvo in ovire, ki mu naposled prekrižajo pot. V tem trenutku pa usoda mladega duhovnika ni nikomur zbudila zavisti, kvečjemu pomilovanje.

Kot že rečeno, se je po vrnitvi iz Perdiguere podal v iskanje duhovniške službe in ni našel drugega kot zaposlitev v kaplaniji cerkve sv. Petra Nolasca. Kot bo kasneje potrdil pater Celestino Moner SJ, so bili z opravljanjem njegovih nalog vsi zadovoljni:

»Potrjujem: da je duhovnik g. José M. Escrivá od aprila ali maja 1925 do marca 1927 vršil službo v cerkvi sv. Petra Nolasca kot pomožni kaplan, kar je vključevalo darovanje sv. maše, podeljevanje sv. obhajila, izpostavljanje in shranjevanje Najsvetejšega zakramenta; vse to je opravljal vsem v zgled in ne da bi bil

mogoč kakršenkoli razlog za pritožbo glede izpolnjevanja njegovih zadolžitev.«^[4]

Njegovo duhovno hrepenenje po obhajanju oltarne daritve je bilo tolikšno, da se mu je célo življenje truda in naporenega dela zdelo dobro izkoriščeno, če bi bilo to potrebno za to, da postane duhovnik in lahko mašuje. Njegovo pastoralno razpoložljivost in vestnost, ki ju je odseval, je rektor cerkve pozitivno vrednotil. Meseca septembra mu je ponudil pogodbo, ki je bila začasna, saj dogovor ni vključeval trajne vezi niti ni v celoti zadostil kaplanovih gmotnih potreb. Jožefmarija je sprejel, ker ni imel druge rešilne bilke, ki bi se je lahko oprijel, če je želel opravljati plačano duhovniško službo. Dogovor je bil naslednji:

Obveznosti in pravice g. kaplana, ki opravlja službo v cerkvi sv. Petra Nolasca.

Na praznike, prve petke v mesecu in druge slovesnosti bo na razpolago cerkvi od šestih zjutraj do 10.30.

Druge dni pa od 7.00 do 9.30 ali 10.00 dopoldne.

V velikem tednu in kadar bo péta maša, bo na razpolago, da si obleče mašna oblačila, če bo potrebno.

Ob prvih petkih, med pobožnostjo »štiridesetih ur«, v mesecu juniju in vedno, kadar bodo popoldne obredi z izpostavitvijo Najsvetejšega zakramenta, bo točno ob uri obreda pripravljen za izpostavljanje in pomoč po potrebi.

Kadar bo potrebno, bo opral purifikatorije.

Maševal bo ob uri, ki mu bo dodeljena.

Od maše bo prejemal fiksni prispevek v znesku 3 pezete.

Za zgoraj navedene storitve bo prejemal 2 pezeti dnevno.

Na praznike bo zajtrkoval v zakristiji.

Kadar iz kateregakoli razloga ne bo izpolnil zadolžitev, tisti dan ne bo prejel denarnih prispevkov, razen če pošlje namestnika, ki ga bo v vsem nadomestil.

Pater predstojnik cerkve lahko, kadar se mu zdi primerno, izbere drugega kaplana in 8 dni vnaprej obvesti dotičnega, da s službo preneha.

S pogoji se strinjam in jih sprejemam

v Zaragozi, 10. septembra 1925

José María Escrivá, duhovnik.^[5]

(Da zadostimo radovednosti, kolikšen je bil kaplanov mesečni zaslužek, naj omenimo ohranjen listič, na katerem so navedene maše in druga opravila

v mesecu oktobru v skupnem znesku 155 pezeta.)^[6]

Cerkev je stala v starem predelu Zaragoze, nedaleč od Sv. Karla. Z arhitektonskega vidika ni bilo na njej nič posebnega. Bila pa je to zelo obiskana cerkev; zaradi tega so jezuiti za pomoč zaprosili svetne duhovnike. Dejavnosti so bile številne in raznovrstne: sobotne pobožnosti in mesečne vaje Marijinih hčerá; maše Krščanskih mater na tretjo nedeljo v mesecu; mesečne duhovne vaje Združenja za dobro smrt na tretji petek v mesecu; dogmatično poučevanje vsako nedeljo pri deveti maši; predavanja sv. Vincencija Pavelskega za gospe; prve nedelje v mesecu za gospode; nedeljska maša za člane Kongregacije oznanjenja in sv. Alojzija Gonzage; mesečni praznik članov Kongregacije sv. Stanislava; maša na prvo nedeljo v mesecu za gospodinjske pomočnice

Kongregacije Marijinih hčerá in svete Cite, popoldne pa rožni venec in nagovor. Da bo slika dejavnosti pri sv. Petru Nolascu popolna, je treba kočno dodati še duhovne vaje za delavce, za gospode in za obiskovalce predavanj sv. Vincencija Pavelskega, za učiteljice ...^[7]

Iz vse te prekipevajoče apostolske aktivnosti so izhajala še mnoga druga opravila, neopredeljena v pogodbi s kaplanijo, ki si jih je duhovnik z veseljem naložil na svoja ramena: verouk, obiskovanje bolnikov, nenapovedana nadomeščanja in obsežno poglavje spovedovanja. Enako kot v Perdigueri je Jožefmarija ure in ure presedel v spovednici, kadar ga seveda niso potrebovali zunaj cerkvenih zidov.^[8] Že pred svojim posvečenjem je čutil globoko spoštovanje do zakramenta pokore:

Ko sem bil študent na Univerzi v Zaragozi, pripoveduje o tistih časih, sem imel prijatelja, ki je živel neurejeno življenje, in skupaj s kolegi smo dosegli, da se je šel spovedat.

Minilo je že toliko let, da lahko svobodno spregovorim, ker bi bilo nemogoče najti tega duhovnika, ki je razen tega tudi zelo svet. Ta prijatelj je torej še v Pilar, se spovedal in se vrnil zelo zadovoljen. Toda njegova pripomba je bila:

– Ta duhovnik je moral biti progovni čuvaj.

– Zakaj? smo ga vprašali.

– Za pokoro mi je naložil, naj sedem dni opravljam sedem postaj.^[9]—

Študentu je bilo treba razložiti, kaj pomenijo te »postaje« (pobožnost sedmih postaj pred Gospodovim trpljenjem), in Jožefmarija se je naučil spokornikom nalagati lahko

pokoro, ki jo je kasneje sam dopolnjeval z osebno molitvijo in mrtvičenjem.^[10]

Njegova previdnost pri stikih z ženskami ga ni ovirala pri spoznavanju in dojemanju ženske psihologije preko svojih spokornic. V svoji spovednici je bil duhovni voditelj za marsikatero vest. Zdi se, da je nekaj časa spovedoval redovnice, kot poroča neki prijatelj.^[11]

Ob liturgičnih obredih in drugih zadolžitvah svoje službe je vselej našel čas za spoznavanje in zbliževanje z ljudmi okoli sebe. Študentski krog, v katerem se je gibal mladi duhovnik, je bil zelo širok, saj je svoje prijateljstvo ponujal odprtih rok, ne da bi se pri tem ustavljal ob različnosti značaja ali ob raznolikosti ideoloških prepričanj. »Spominjam se celo imen nekaterih, ki smo se v tistem času vrteli okrog Jožefmarija

in bili prijatelji z njim,« pripoveduje Luis Palos. »Na primer, Pascual Galbe de los Huertos, ki je bil znan po svoji neveri; Juan Antonio Iranzo, čeprav je hodil v nižji letnik; brata Jiménez Arnau: José Antonio, veleposlanik, pisatelj in kasneje direktor Diplomatske šole, ter njegov brat Enrique, danes notar v Madridu ...«^[12]

Svoji simpatiji in svojemu ustrezljivemu ter komunikativnemu načinu je dodajal še druge kvalitete, ki so jih tisti študentje zelo cenili. »Spominjam se njegovega stalnega veselja: vedno je bil nasmejan. Bil je dobre volje in zelo velikodušen do prijateljev,« izjavlja Domingo Fumanal.^[13] Vselej je bil pripravljen narediti uslugo. V njegovem prvem obdobju v fakultetnih predavalnicah ga je skupina študentov profesorja Juana Moneve, nosilca predmeta kanonsko pravo, prosila, naj jih poučuje latinščino. Želeli so osvojiti

dovolj znanja, da bi mogli prevajati kánone. Jožefmarija jih je inštruiral trikrat tedensko. Bili so mu hvaležni, saj so bile inštrukcije poleg tega brezplačne.^[14]___

Svoj prirojeni dar odprtosti do ljudi je »duhovniček« usmerjal v apostolsko plat. Kot pravi David Mainar: »Bil je navzoč pri naših klepetih, morda zato, ker je že imel pripravljeno idejo za kakšen načrt, za svoj načrt.«^[15]___ Toda njegovi nameni, ki niso bili nič drugega kot zbližati tiste duše s Kristusom, so se izkazali za tako očitne kakor njegov talar, na katerega fizično in pomenljivo navzočnost nakazuje neki drugi kolega: »Pri pogovorih z nami Jožefmarija ni izstopal in je spoštoval naš način vedenja,«^[16]___ četudi se je moral naučiti ohranjati dolžno dostojnost in vedeti, do kod lahko kak pogovor pripelje. Kar pa ni bilo ovira za to, da po koncu predavanj ne bi šel s svojimi prijatelji

v bar Abdón na Ulici neodvisnosti, kadar so ga povabili na kakšen prigrizek. Ob točilnem pultu ali na ulici se je nadaljevalo njihovo kramljanje o božjem in o človeškem.

[17]

Ko se je v akademskem letu 1925/1926 Jožefmarija, že posvečen v duhovnika, pojavil na Trgu Magdalena, so ti stiki privzeli višjo duhovno raven. Ne da bi zbujal začudenje, je kot nekaj najbolj naravnega na tem svetu s pomočjo svojega ugleda in prijateljstva pričel v duše svojih tovarišev polagati prakso nekaterih pobožnosti, kot je bil na primer dnevni obisk Pilarske Marije. Za nekatere od njih pa je bil poleg zaupnega prijatelja tudi spovednik in duhovni voditelj.^[18] V tistem optimizmu in gorečnosti polnem duhovniku so študentje, kot pravi Domingo Fumanal, videli »Kristusovega ‘romantika’, Kristusovega zaljubljenca, človeka

popolne vere v evangelij.«^[19] Namreč njegov mladostni ideal je bil še vedno živ, silen in okrepljen. Stkan je bil iz ljubezni, iz tvarine ljubezni, ki se je prenašala na druge in vžigala vse, ki so ga obdajali. Jožefmarijevo življenje je bolj kot pobožnost bilo radikalna, z ljubeznijo prepojena izročitev.

Kot pravi eden izmed njegovih zaupnikov, Francisco Moreno, prijatelj iz Teruela, je Jožefmarija »vzpostavljala stike s profesorji visokega intelektualnega kova, s katerimi je gojil iskreno prijateljstvo vse svoje življenje«. ^[20] Nekaj zares izrednega v odnosu, ki ga je mladi klerik gojil do uglednih profesorjev, kakršni so bili Juan Moneva, José Pou de Foxá ali Miguel Sancho Izquierdo, pa je bilo to, da so ti stiki prerasli v prijateljstvo na temelju enakosti. Genialni Juan Moneva je svojemu učencu izkazoval dvojno naklonjenost, očetovsko in

prijateljsko.^[21] Profesor naravnega prava, Miguel Sancho Izquierdo, je do njega čutil »globoko spoštovanje kljub razliki v letih« in je o študentovi osebnosti zapustil toplo pričevanje.^[22] Na tem seznamu so bili še drugi učitelji: profesor kazenskega prava, Inocencio Jiménez Vicente, in nosilec predmeta zgodovina prava, Salvador Minguijón.^[23] Na prav poseben način pa mu je bil blizu duhovnik José Pou de Foxá, **zvest, plemenit in dober prijatelj**,^[24] kot ga je zavedno imenoval Jožefmarija, kajti v teku let je bil ob različnih priložnostih svetovalec in moralna opora mlademu študentu.

Po zakonu življenja se je skupina tistih zaragoških študentov naposled razpršila. Nekateri so se poročili. Drugi so odpotovali v oddaljene pokrajine, se posvetili različnim službam ali pa izginili v času vojne. Na križpotjih zgodovine so mladega duhovnika zopet srečali: pater José

López Ortiz, Juan Antonio Iranzo, Luis Palos, brata Jiménez Arnau ... V nadvse bridkih okoliščinah, jeseni 1937, ko se je med državljansko vojno pripravljaj na skriven prebeg čez Pireneje, pa se je v Barceloni znova srečal z enimi izmed svojih profesorjev in z nekim sošolcem. Dejansko se je v času polnega verskega preganjanja z velikim tveganjem odpravil po katalonskem mestu iskat duhovnika Joséja Poua de Foxája, da bi poklepetal s starim prijateljem in od njega prejel milost zakramenta pokore.^[25]_____

Prav v tistih dneh je prišlo tudi do njegovega srečanja z nekim drugim starim prijateljem, ki so ga njegovi univerzitetni kolegi ožigosali z ateistom, ker ni hodil v cerkev. Pogovoril se je z njim in skušal poživiti njegovo napol ugaslo vero, pri čemer se je opiral na njuno navezanost, ki je med duhovnikom in nevernikom vzknila v Zaragozi. Po

koncu vojne je bil Jožefmarija v Madridu, drugi pa je pobegnil v Francijo, kjer so ga njegove stranpoti privedle do melanholije, nazadnje pa so ga pahnile v obup in samomor.

Božje sodbe so neizsledljive.

Duhovnik je svojemu nekdanjemu tovarišu izkazoval ljubezen svojih molitev, pozneje pa mu je postumno namenjal edino še mogoče dejanje prijateljstva: »Priporočal ga je z mislijo na božje usmiljenje.«^[26]

* * *

Ob morebitnem spominjanju na kateheze v Logroñu in Perdigueri je Jožefmarija opravljaj apostolat med preprostimi ljudmi. Mladi kaplan je uspel zbrati majhno skupino fantov, ki so v prostem času ob nedeljah hodili poučevat krščanski nauk revne otroke v predelu Casablanca, na obrobju Zaragoze ob stari cesti, ki vodi v Teruel. Njegovi spremljevalci so bili povečini študentje iz

marijanskih kongregacij ali pa mladi, ki so obiskovali bogoslužje v cerkvi sv. Petra Nolasca.^[27]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Kot že rečeno, je dovoljenje, ki mu je bilo podeljeno kmalu po posvečenju, veljalo za maševanje in spovedovanje: »*valeat etiam ad mulierum confessiones audiendas*«.

Dne 22. septembra mu je bilo dovoljenje obnovljeno »do oktobrske sinode« in 5. oktobra 1925 so mu znova podelili dovoljenje za nadaljnjih šest mesecev (prim. *Libro de Licencias Ministeriales* (1902–1952), l. 230, št. 6.094 in l. 231, št. 6.108); končno mu je 3. julija 1926 podeljeno za eno leto (prim. *prav tam*, l. 235, št. 6.244). Glede obdobja

5. 3. 1926 do 3. 7. 1926 prim. »Boletín Oficial de la Archidiócesis de Zaragoza«, letnik LXV, št. 1 (I-1926), str. 9, Okrožnica št. 2 – na podlagi tega je bilo, skladno z običajno prakso v vseh škofijah, njegovo dovoljenje, tako kot za preostale duhovnike, posvečene 28. 3. 1925, podaljšano do opravljanja letnih izpitov, za triletno obdobje (prim. overjena listina o duhovniških dovoljenjih, podeljenih Jožefmariju Escriváju, AGP, RHF, D-03296-2 in D-03296-5).

^[2] Msgr. Rigoberto Doménech y Valls (1870–1955) je študiral v Centralnem semenišču v Valenciji. Bil je doktor teologije in cerkvenega prava. Kot škof na Mallorci je bil izbran in imenovan na sedež Metropolije Zaragoza 13. novembra 1924. To službo je nastopil maja 1925 (prim. E. Subirana, *op. cit.*, 1926, str. 390).

^[3] *Med spomini, ki jih imam sedaj živo pred očmi, piše leta 1945, je tudi dogodek iz let, ko sem bil mlad duhovnik. Že od tistega časa dalje sem neredko prejemal dva soglasna nasveta za napredovanje v karieri: predvsem ne delati, ne opravljati veliko apostolskega dela, to namreč vzbuja zavist in ustvarja sovražnike; in kot drugo: ne pisati, kajti vse, kar je zapisano – čeprav je zapisano natančno in jasno – se običajno tolmači slabo [...]. Zahvaljujem se Bogu, našemu Gospodu, da nisem nikdar sledil tem nasvetom, in zadovoljen sem, ker nisem postal duhovnik zato, da bi delal kariero (Pismo 2. 2. 1945, št. 15).*

^[4] Izvirnik: AGP, RHF, D-03876.

Potrdilo je datirano v Zaragozi 11. 3. 1931, zanj pa je zaprosil Jožefmarija, da bi pridobil priporočilno pismo, ki ga je nato prejel od zaragoškega nadškofa dne 28. 3. 1931.

[5] Izvirnik: AGP, RHF, D-03876.

[6] V AGP, RHF, D-15264 je shranjen originalni listič, na katerem piše:

»Oktober. – g. José Escrivá, duhovnik

– 31 maš po 4 pezete: 124 pezet

– Apostolat: 31

– Skupaj: 155.«

In ročno dodano z Jožefmarijevo pisavo: ***Sv. Peter Nolasco – Zaragoza.***

»Oče,« poroča José Romeo, »je dnevno maševal v cerkvi sv. Petra Nolasca, ki so jo vodili patri jezuiti, jaz pa sem mu hodil pomagat in ministrirat v času študijskih počitnic. Mašo je bral počasi in skrbno in zdelo se je, da ga nič ni moglo zmesti. Pri tisti maši je bilo mogoče v praksi doživeti to, kar mi je razložil kasneje: mašna daritev je bila središče vsega notranjega življenja. Ko je končal, je

običajno za zahvalo po maši namenil nekaj minut, v katerih je bil zelo zbran« (José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 1).

^[7] V zvezi s temi dejavnostmi ob večjih slovesnostih ali praznikih prim. *Crónica religiosa* v zaragoškem časopisu »El Noticiero«. (Cerkev sv. Petra Nolasca je ponekod imenovana »cerkev Srca Jezusovega«.) Prim. tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 217; Javier Echevarría, *Sum.* 1924.

Nekatere priče, kot na primer José Romeo, poročajo o apostolatu, ki ga je med svojimi prijatelji opravljal prav v tistem času: »Spoznal sem ga, ko sem bil star 13 ali 14 let. Torej še nisem opravil mature; verjetno je bilo v šolskem letu 1924/1925. Oče je pogosto prihajal k nam domov, ker je bil na Pravni fakulteti Univerze v Zaragozi študijski kolega mojega brata Manuela, ki je kasneje umrl v španski vojni. Oče in Manuel sta se

skupaj z drugimi prijatelji ob popoldnevih pogosto sestajala, da bi urejala zapiske in študirala. Na ta način je prišel v stik tudi z mojo družino« (José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 1).

[8] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 171; Francisco Botella, PM, l. 211v; Juan Jiménez Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 22.

[9] Prim. AGP, P04 1972, str. 760; navaja tudi Álvaro del Portillo, PR, str. 312.

[10] K tej anekdoti je na nekem srečanju z duhovniki med svojo katehezo po Španiji leta 1972 dodal: ***Vi tega ne počenjajte, niti svojim bratom duhovnikom. Bodo že sami zmolili [...]. Naložite jim kratko pokoro.*** Ob drugi priložnosti pa je v zvezi z Álvaro del Portillem, ki je bil od svojega posvečenja leta 1944 dalje njegov spovednik, dejal: ***Álvaro mi običajno za pokoro naloži eno***

zdravamarijo. Nato mi reče: Vašo pokoro opravljam jaz. In zagotovo sem sam, otroci moji, ravnal enako, saj nisem nikdar nalagal težkih pokor (AGP, P01 1970, str. 995).

Nadaljnje priče o tem: »Imel je navado nalagati zelo lahko pokoro, ki jo je sam dopolnjeval z resnimi spokornimi dejanji: spokorni pas, ki ga je sam izdelal tako, da je nanj pritrdil žeblje, pa tudi z molitvijo in mrtvičenjem za spreobrnjenje neodločnih« (Pedro Casciaro, *Sum.* 6391).

»Svojim sinovom duhovnikom je dajal nasvet, naj nalagajo lahko pokoro in jo sami dopolnijo s svojo osebno pokoro« (Fernando Valenciano, *Sum.* 7138).

[11] Domingo Fumanal, AGP, RHF, T-02852, str. 3.

[12] Luis Palos, AGP, RHF, T-07063, str. 1.

[13] Domingo Fumanal, AGP, RHF, T-02852, str. 1.

[14] Juan Antonio Iranzo, AGP, RHF, T-02850, str. 1; Domingo Fumanal, AGP, RHF, T-02852, str. 1.

[15] David Mainar, *Sum.* 6141.

[16] Domingo Fumanal, AGP, RHF, T-02852, str. 2.

[17] Prim. Fernando Vivanco, AGP, RHF, T-03713, str. 2.

[18] »Rad sem se spovedoval pri njem, ko je bil že duhovnik. In to sem počel zelo pogosto,« pravi Fernando Vivanco, *prav tam*.

[19] Domingo Fumanal, AGP, RHF, T-02852, str. 2.

[20] Francisco Moreno Monforte, AGP, RHF, T-02865, str. 7.

[²¹] Javier de Ayala, AGP, RHF,
T-15712, str. 3.

[²²] Prof. Miguel Sancho Izquierdo ga je po vtisu iz predavalnic opisal kot »inteligentnega, visoko nadarjenega učenca in dobrega študenta« (Miguel Sancho Izquierdo, *Sum.* 5504). O tem prijateljstvu msgr. Javier Echevarría izjavlja: »Bil sem priča prijaznosti in resnične ljubezni, ki je vladala med njima. G. Miguel je do njega kazal veliko spoštovanje kljub razliki v starosti. Jožefmarija pa je tega profesorja vedno pozdravljal zelo prisrčno, z besedami **g. Miguel, moj učitelj**. Te trditve g. Miguel ni hotel sprejeti, saj je bil prepričan, da ga tisti, ki se je predstavljal kot učenec, prekaša v vseh duhovnih in osebnostnih vidikih« (Javier Echevarría, *Sum.* 1885).

[²³] Prim. *Zapiski*, št. 1554.

Prijateljstvo s prof. Inocenciom Jiménezom je bilo trajno in ponudila

se je priložnost, da ga spremeni v apostolsko služenje, ki se je razširilo tudi na njegovo družino.

Luis Palos se dobro spominja, da je bil »Jožefmarija dober prijatelj gospoda Inocencia in njegove družine. Prepričan sem, da se ga njegov sin José Antonio in hči María prav dobro spominjata. José Antonio Jiménez Salas je profesor geotehnike na Visoki šoli za cestno inženirstvo; María je zelo inteligentna ženska, dobra izobraženka, ki je bila knjižničarka, sedaj pa je skoraj povsem slepa. G. Inocencio je bil velik krščanski sociolog in je skupaj s Severinom Aznarjem in Salvadorjem Minguijónom predstavljal jedro Nacionalnega inštituta za socialno skrbstvo« (Luis Palos, AGP, RHF, T-07063, str. 3; Álvaro del Portillo, PR, str. 338).

Glede njegovih stikov in prijateljstva z drugimi profesorji Pravne fakultete

v Zaragozi prim. Carlos Sánchez del Río, AGP, RHF, T-02853, str. 1–4; Álvaro del Portillo, *Sum.* 175 in 176; Francisco Botella, *Sum.* 5616; Javier de Ayala, *Sum.* 7577.

[24] *Zapiski*, št. 959; prim. tudi *prav tam*, št. 231, 407, 751, 1344 in 1357.

[25] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 1447; Juan Jiménez Vargas, PM, l. 917; in P 362, 20. 10. 1937, v katerem je svoji materi sporočil o srečanju z g. Joséjem Pouom v Barcelonu.

[26] Prim. Juan Jiménez Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 199–201; Pedro Casciaro, AGP, RHF, T-04197, str. 5–7.

[27] Prim. Juan Antonio Cremades, AGP, RHF, T-05846, str. 1. Prim. Francisco Botella, PM, l. 211v; José Ramón Madurga, PM, l. 274v. V enem izmed pričevanj so povzeti spomini na ustanovitelja, ki »je leta 1941 med sprehajanjem po Cesti Canal, ko je prišel do križišča nekdanje

Valencijske ceste v Casablanci, ki je bila tudi tedaj še vedno zelo revna četrt, ki sem jo sam dobro poznal, povedal, kako je tam organiziral kateheze, na katerih so sodelovali študentje« (Javier de Ayala, AGP, RHF, T-15712, str. 2).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/3-kaplanija-svetega-petra-
nolasca/](https://opusdei.org/sl-si/article/3-kaplanija-svetega-petranolasca/) (6. Apr. 2025)